

“मीठे बच्चे- आत्म-अभिमानी बन्ने अभ्यास गरेमा दैवी गुण आउँदै जानेछन्, अशुद्ध विचार (क्रिमिनल छ्याल) समाप्त हुनेछ, अपार खुशी रहनेछ ।”

प्रश्न : आफ्नो चलनलाई सुधार्न वा अपार खुशीमा रहन कुनचाहिँ स्मृति सधैं राख्नुपर्छ ?

उत्तर : सधैं याद राख्नुपर्छ- हामी दैवी स्वराज्य स्थापना गरिरहेका छौं, हामी मृत्युलोकलाई छोडेर अमरलोकमा गइरहेका छौं- यसै स्मृतिबाट धेरै खुशी रहनेछ, चलन पनि सुध्निदै जानेछ किनकि अमरलोक नयाँ दुनियाँमा जानको लागि दैवी गुण अवश्य चाहिन्छ । स्वराज्यको लागि धेरैको कल्याण पनि गर्नुपर्छ, सबैलाई बाटो बताउनुपर्छ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले आफूलाई यहाँको सम्झिनु हुँदैन । तिमीलाई थाहा छ हाम्रो जुन राज्य थियो जसलाई रामराज्य वा सूर्यवंशी राज्य भनिन्छ त्यहाँ कति धेरै सुख-शान्ति थियो । अब हामी पुनः देवता बनिरहेका छौं । पहिले पनि बनेका थियौं । हामी नै सर्वगुण सम्पन्न... दैवी गुणवाला थियौं । हामी आफ्नो राज्यमा थियौं । अहिले रावण राज्यमा छौं । हामी आफ्नो राज्यमा धेरै सुखी थियौं । त्यसैले भित्र-भित्रै धेरै खुशी र निश्चय हुनुपर्छ किनकि तिमी पुनः आफ्नो राजधानीमा गइरहेका छौं । रावणले तिम्रो राज्य खोसेको छ । तिमी जान्दछौं हाम्रो आफ्नो सूर्यवंशी राज्य थियो । हामी रामराज्यका थियौं, हामी नै दैवी गुणधारी थियौं, हामी नै धेरै सुखी थियौं फेरि रावणले हाम्रो राज्य-भाग्य छिन्यो । अहिले बाबा आएर आफ्नो र पराइको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । आधाकल्प हामी रामराज्यमा थियौं फेरि आधाकल्प हामी रावण राज्यमा रह्यौं । बच्चाहरूलाई हरेक कुराको निश्चय भयो भने खुशी पनि रहन्छ र चलन पनि सुध्निन्छ । पराइ राज्यमा अहिले हामी धेरै दुःखी छौं । हिन्दूहरू सम्झिन्छन्- हामी पराई (फरेन) राज्यमा दुःखी थियौं, अहिले सुखी छौं आफ्नो राज्यमा । तर यो हो अल्पकाल काग विष्टा समान सुख । तिमी बच्चाहरू अब सदाकालको सुखको दुनियाँमा गइरहेका छौं । त्यसैले तिमी बच्चाहरू भित्र धेरै खुशी हुनुपर्छ । ज्ञानमा छैनन् भने पत्थरबुद्धि समान छन् । तिमी बच्चाहरू जान्दछौं हामी अवश्य आफ्नो राज्य लिनेछौं, यसमा कष्टको कुनै कुरा छैन । राज्य लिएका थियौं फेरि आधा कल्प राज्य गर्नुपर्छ फेरि रावणले हाम्रो कला-काया नै समाप्त (चट) गरिदियो । कुनै राम्रो बच्चाको जब चलन बिग्रियो भने भनिन्छ के तिम्रो कला-काया समाप्त (चट) भइसक्यो ? यो हो बेहदको कुरा । बुझ्नुपर्छ मायाले हाम्रो कला-काया समाप्त (चट) गरिदियो । हामी गिर्दै आयौं । अब बेहदका बाबाले दैवी गुण सिकाउनुहुन्छ । त्यसैले खुशीको पारा चढ्नुपर्छ । शिक्षकले ज्ञान दिन्छन् भने विद्यार्थीहरूलाई खुशी हुन्छ । यो हो बेहदको ज्ञान । आफूलाई हेर्नु छ- ममा कुनै आसुरी गुण त छैन ? सम्पूर्ण बनेनौ भने सजाय खानुपर्ने छ । तर हामीले सजाय किन खाने ? यसैले बाबा, जसबाट यो राज्य मिल्छ उहाँलाई याद गर्नुपर्छ । दैवी गुण जुन हामीमा थियो त्यो अब धारण गर्नुपर्छ । त्यहाँ यथा राजा-रानी तथा प्रजा सबैमा दैवी गुण थियो । दैवी गुणलाई त सम्झिन्छौं होइन । यदि कसैले बुझ्दैनन् भने धारणा कसरी गर्छन् ? गायन पनि गर्छन् सर्वगुण सम्पन्न... त्यसैले पुरुषार्थ गरेर यस्तो बन्नुपर्छ । बन्नमा मेहनत लाग्छ । अशुद्ध (क्रिमिनल) दृष्टि हुन जान्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झिनु भने अशुद्ध विचार समाप्त हुनेछन् । युक्ति त बाबाले धेरै बताउनुहुन्छ, जसमा दैवी गुण छन् उसलाई देवता भनिन्छ, जसमा छैन उसलाई मनुष्य भनिन्छ । हुन त दुवै मनुष्य हुन् । तर देवताहरूलाई किन पुज्दछन् ? किनकि उनीहरूमा दैवी गुण छन् र उनीहरूको (मनुष्यको) कर्तव्य बाँदर जस्तो छ । कति आपसमा लडाईँ-भगडा आदि गर्छन् । सत्ययुगमा यस्तो कुरा हुँदैन । यहाँ त हुन्छ । अवश्य आफ्नो भूल भयो भने सहन गर्नुपर्छ । आत्म-अभिमानी अवस्था छैन त्यसैले सहन गर्नुपर्छ । तिमी जति आत्म-अभिमानी बन्दै जान्छौं त्यति दैवी गुण धारण हुनेछ । आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ, हामीमा दैवी गुण छ ? बाबा सुखदाता हुनुहुन्छ भने बच्चाहरूको काम हो सबैलाई सुख दिनु । आफ्नो दिलमा सोध्नुपर्छ, हामी कसैलाई दुःख त दिदैनौ ? तर कसै-कसैको बानी नै यस्तो हुन्छ जो अरूलाई दुःख नदिइकन रहन सक्दैनन् । बिलकुल सुध्निदैनन् जसरी पिञ्जडाको पंछी (जेल बर्डस) । ती जेलमा नै आफूलाई सुखी सम्झिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ, त्यहाँ त जेल आदि हुँदैन, पाप हुँदै-हुँदै जसकारण जेलमा जानुपरोस् । यहाँ जेलमा सजाय भोग्नुपर्छ । अहिले तिमी सम्झिन्छौं हामी जब आफ्नो राज्यमा थियौं तब धेरै धनवान् (साहुकार) थियौं, जो ब्राह्मण कुलका हुन्छन् उनीहरूले सम्झिन्छन्- हामी आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं । त्यो एउटै हाम्रो राज्य थियो, जसलाई देवताको राज्य भनिन्छ । आत्मालाई जब ज्ञान मिल्दछ तब खुशी हुन्छ । जीव आत्मा अवश्य भन्नुपर्छ । हामी जीव आत्मा जब

देवी-देवता धर्मका थियौ तब सारा विश्वमा हाम्रो राज्य थियो । यो ज्ञान हो तिम्रो लागि । हिन्दूहरूले हाम्रो राज्य थियो, हामी पनि सतोप्रधान थियौ भन्ने कहाँ सम्झिन्छन् । तिमीले नै यो सारा ज्ञान बुझ्दछौ । त्यसैले हामी नै देवता थियौ र हामी नै अब बन्नु छ । हुन त विघ्नहरू पर्छन् तर तिम्रो दिन-प्रतिदिन उन्नति हुँदै जानेछ । तिम्रो नाम प्रसिद्ध हुँदै जानेछ । सबैले सम्झिनेछन् यो राम्रो संस्था हो, राम्रो काम गरिरहेका छौ । बाटो पनि धेरै सहज बताउँछन् । भन्छन्- तपाईं नै सतोप्रधान हुनुहुन्थ्यो, देवता हुनुहुन्थ्यो, आफ्नो राजधानीमा हुनुहुन्थ्यो । अब तमोप्रधान बन्नुभएको छ अरू त कसैले पनि आफूलाई रावण राज्यमा छौ भन्ने सम्झिदैनन् ।

तिमी जान्दछौ- हामी कति स्वच्छ थियौ अहिले तुच्छ बनेका छौ । पुनर्जन्म लिंदा-लिंदा पारसबुद्धिबाट पत्थरबुद्धि बनेका छौ । अब हामी आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौ भन्ने तिमीमा उत्साह आउनुपर्छ, पुरुषार्थमा जुटनुपर्छ । जो कल्प पहिला लागेका थिए ती अहिले पनि अवश्य लाग्नेछन् । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हामीले आफ्नो दैवी राज्य स्थापना गरिरहेका छौ । यो पनि तिमी घरी-घरी भुल्दछौ । होइन भन्ने भित्र धेरै खुशी हुनुपर्छ । एक-अर्कालाई यही याद दिलाऊ- मनमनाभव । बाबालाई याद गर जसबाट नै अब राजाई लिन्छौ । यो कुनै नयाँ कुरा होइन । कल्प-कल्प हामीलाई बाबाले श्रीमत दिनुहुन्छ जसबाट हामी दैवी गुण धारण गर्छौ । होइन भन्ने सजाय खाएर फेरि कम पद लिनेछौ । यो धेरै ठूलो चिन्ता हो । अहिले पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पायौ भन्ने कल्प-कल्पान्तर पाउँदै रहनेछौ । बाबा कति सहज सम्झाउनुहुन्छ । प्रदर्शनीमा पनि यही सम्झाउँदै रहनु- हामी नै देवताहरूको राजधानीका थियौ फेरि पुनर्जन्म लिंदा-लिंदा सिँडी तल उत्रँदा-उत्रँदा यस्ता बन्नुभएको हो । कति सहज सम्झाउनुहुन्छ । परमपिता, परमशिक्षक, परमसद्गुरु हुनुहुन्छ हैन । तिमी कति धेरै विद्यार्थीहरू छौ, दौड लगाउँदै रहन्छौ । बाबा लिस्ट मगाउँदै रहनुहुन्छ कति निर्विकारी पवित्र बनेका छौ ।

बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ- भृकुटीको बीचमा आत्मा चम्किन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि यहाँ आएर बस्छु । आफ्नो पार्ट बजाउँछु । मेरो पार्ट नै हो पतितलाई पावन बनाउनु । ज्ञान सागर हुँ । बच्चाहरू पैदा हुन्छन्, कोही त धेरै राम्रा हुन्छन्, कोही खराब पनि निस्कन्छन् । फेरि आश्चर्यवत् सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन् । अरे माया, तिमी कति प्रबल छौ । फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- भागन्ती भएर पनि कहाँ जानेछौ ? उहाँ एक बाबा नै तारनहार हुनुहुन्छ । एक बाबा नै सद्गति दाता हुनुहुन्छ, बाँकी यस ज्ञानलाई कसैले त बिल्कुल जान्दैनन् । जसले कल्प पहिले मानेका थिए तिनैले मान्नेछन् । यसमा आफ्नो चलनलाई धेरै सुधार्नुपर्छ, सेवा गर्नुपर्छ । धेरैको कल्याण गर्नुपर्छ । धेरैलाई गएर बाटो बताउनुपर्छ । धेरै मीठो बोली वचनले सम्झाउनुपर्छ- हामी नै विश्वका मालिक थियौ । अब फेरि यसरी आफ्नो राज्य लिन सकिन्छ । यो त तिमी सम्झिन्छौ बाबाले जस्तो सम्झाउनुहुन्छ त्यसरी कसैले सम्झाउन सक्दैन । फेरि पनि चल्दा-चल्दा मायाबाट हार खान्छन् । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ, विकारहरूमाथि विजय प्राप्त गर्नाले नै तिमी जगतजित बनेछौ । यी देवताहरू जगतजित बनेका हुन् । अवश्य उनीहरूले यस्तो कर्म गरेका थिए । बाबाले कर्मको गति पनि बताउनुभएको छ । रावण राज्यमा कर्म विकर्म नै हुन्छ, रामराज्यमा कर्म अकर्म हुन्छ । मूल कुरा हो काममाथि विजय प्राप्त गरेर जगतजित बन्नु । बाबालाई याद गर, अब फर्केर घर जानु छ । हामीलाई शत प्रतिशत निश्चय छ, हामी आफ्नो राज्य लिएर नै छोड्ने छौ । तर राज्य यहाँ गर्दैनौ । यहाँ राज्य लिन्छौ । राज्य गर्नेछौ अमरलोकमा । अहिले मृत्युलोक र अमरलोकको बीचमा छौ- यो पनि भुल्दछौ यसैले घरी-घरी याद दिलाउनु हुन्छ । अब यो पक्का निश्चय छ, हामी आफ्नो राजधानीमा जाने छौ । यो पुरानो राजधानी अवश्य खत्तम हुन्छ । अब नयाँ दुनियाँमा जानको लागि दैवी गुण अवश्य धारण गर्नुपर्छ । आफूसँग कुरा गर्नु छ । आफूलाई आत्मा सम्झनुपर्छ किनकि अहिले नै हामीले फर्केर जानु छ । त्यसैले आफूलाई आत्मा पनि अहिले नै सम्झनुपर्छ फेरि पछि कहिल्यै फर्केर जानु छ र जो यो ज्ञान मिलोस् । त्यहाँ ५ विकार नै हुँदैनन् जसको कारण हामी योग लगाऔ । योग त यस समयमा लगाउनुपर्छ पावन बन्नको लागि । त्यहाँ त सबै सुधेका हुन्छन् । फेरि विस्तार-विस्तारै कला कम हुँदै जान्छन् । यो त धेरै सहज छ, क्रोधले पनि कसैलाई दुःख दिन्छ हैन । मुख्य हो देह-अभिमान । त्यहाँ त देह-अभिमान हुँदैन । आत्म-अभिमान हुनाले अपवित्र दृष्टि (क्रिमिनल आई) रहँदैन । पवित्र दृष्टि (सिविल आई) बन्छ । रावण राज्यमा अपवित्र दृष्टि बन्दछ । तिमी जान्दछौ- हामी आफ्नो राज्यमा धेरै सुखी रहनेछौ । कुनै काम (विकार) हुँदैन, क्रोध हुँदैन, यसमा शुरुको गीत पनि बनेको छ । त्यहाँ यी विकार हुँदैनन् । हाम्रो कैयौं पटक यो हार र जित भएको छ । सत्ययुग देखि

२०७० माघ २१ मंगलबार ०४.०२.२०१४ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

कलियुगसम्म जे जति कुरा भए ती फेरि दोहरिने छन् । बाबा वा शिक्षकसँग जुन ज्ञान छ त्यो तिमीहरूलाई सुनाउँदै रहनुहुन्छ । उहाँ रूहानी शिक्षक पनि आश्चर्यजनक हुनुहुन्छ । उच्चभन्दा उच्च भगवान्, उच्चभन्दा उच्च शिक्षक पनि हुनुहुन्छ र हामीलाई पनि उच्चभन्दा उच्च देवता बनाउनुहुन्छ । तिमी स्वयम् देखिरहेका छौ- बाबा कसरी दैवी राज्य स्थापना गरिरहनुभएको छ । तिमी स्वयम् नै देवता बनिरहेका छौ । अहिले त सबैले आफूलाई हिन्दू भन्दछन् । उनीहरूलाई पनि सम्झाइन्छ, वास्तवमा मुख्य त आदि सनातन देवी-देवता धर्म हो, अरू सबैका धर्म चल्दै रहन्छन् । यो एउटै देवी-देवता धर्म हो जो प्रायः लोप भएको छ । यो त धेरै पवित्र धर्म हो । यो जस्तो पवित्र धर्म कुनै हुँदैन । अहिले पवित्र नहुनाको कारण कसैले पनि आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैन । तिमीहरू सम्झाउन सक्छौ, हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थियौ । त्यसैले त देवताहरूलाई पुज्दछौ । काइष्टलाई पुज्नेहरू किश्चियन ठहरे, बुद्धलाई पुज्नेहरू बौद्धी ठहरे, देवताहरूलाई पुज्नेवाला देवता ठहरे । फेरि आफूलाई हिन्दू किन कहलाउनुहुन्छ ? युक्तिले सम्झाउनुपर्छ । केवल भन्छन्- हिन्दू धर्म, यो धर्म होइन भन्यो भने रिसाउँछन् । भन, हिन्दूहरू आदि सनातन धर्मका थिए तब केही सम्झिनेछन् आदि सनातन धर्म त कुनै हिन्दू होइन । आदि सनातन अक्षर ठीक छ । देवताहरू पवित्र थिए, यी अपवित्र छन् यसैले आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैनन् । कल्प-कल्प यस्तो हुन्छ, यिनको राज्यमा कतिका धनवान् थिए । अहिले त कंगाल बनेका छन् । तिनीहरू पदमापदमपति थिए । बाबा युक्ति धेरै राम्रो दिनुहुन्छ । सोधिन्छ- तपाईं सत्ययुगमा रहनेवाला हुनुहुन्छ वा कलियुगमा ? कलियुगका हुनुहुन्छ भने अवश्य नर्कवासी हुनुहुन्छ, सत्ययुगमा रहनेवाला त स्वर्गवासी देवता हुनेछन् । यस्तो प्रश्न सोध्यौ भने सम्झिनेछन्- प्रश्न सोध्नेवाला अवश्य स्वयम् स्थानान्तर गरेर देवता बनाउन सक्छन् होला । अरू त कसैले सोध्न सक्दैनन् त्यो भक्तिमार्ग नै बेग्लै छ । भक्तिको फल के हो ? त्यो हो ज्ञान । सत्ययुग-त्रेतामा भक्ति हुँदैन । ज्ञानबाट आधा कल्प दिन, भक्तिबाट आधा कल्प रात । मान्नेवाला छन् भने मान्नेछन् नमान्नेवालाले त ज्ञानलाई पनि मान्दैनन् भने भक्तिलाई पनि मान्दैनन् । केवल पैसा कमाउन मात्र जान्दछन् । तिमी बच्चाहरू त योगबलबाट अब राजाई स्थापना गरिरहेका छौ श्रीमत अनुसार । फेरि आधा कल्पपछि राज्य पनि गुमाउँछौ । यो चक्र चल्दै रहन्छ । अच्छा ।

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :

- १) धेरैको कल्याण गर्नको लागि आफ्नो बोली धेरै मीठो बनाउनु छ । मीठो बोलीबाट सेवा गर्नु छ । सहनशील बन्नु छ ।
- २) कर्मको गहन गतिलाई बुझेर विकारहरूमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ । जगतजित देवता बन्नु छ । आत्म-अभिमानी बनेर अपवित्र दृष्टिलाई पवित्र बनाउनु छ ।

वरदान : उच्च बाबा, उच्च हामी र उच्च कार्य यस स्मृतिबाट शक्तिशाली बन्नेवाला बाबा समान भव

जसरी आजकालको दुनियाँमा कोही भी.आइ.पी को बच्चा छ भने ऊ आफूलाई पनि भी.आइ.पी सम्झिन्छ । तर बाबाभन्दा उच्च त कोही छैन । हामी यस्तो उच्चभन्दा उच्च बाबाका सन्तान उच्च आत्माहरू हौं- यो स्मृतिले शक्तिशाली बनाउँछ । उच्च बाबा, उच्च हामी र उच्च कार्य- यस्तो स्मृतिमा रहनेवाला सधैं बाबा समान बन्दछन् । सारा विश्वको अगाडि श्रेष्ठ र उच्च आत्माहरू तिमी बाहेक कोही छैनन् यसैले तिमीहरूको नै गायन र पूजन हुन्छ ।

स्लोगन : सम्पूर्णताको दर्पणमा सूक्ष्म लगावलाई चेक गरेर मुक्त बन ।